

SERAFINSKÁ CESTA

úvahy a zajímavosti
z františkánského světa

Boží Hod svatodušní MCMLXXXII

Než zákon jediný jest klíčiti a růst,
růst za bouří a nepohody
všemu navzdory.

Karel Tomán

Modlitba sv. Bonaventury o sedm darů Ducha Svatého

Nebeský Otče, akrze tvého jednorozeného Syna voláme k tobě:
sešli nám Ducha Svatého s jeho sedmi dary;

Ducha moudrosti, abychom toužili jen po tobě jako po svém cíli;
Ducha rozumu, abychom správně rozuměli tvému svatému slovu
a tvé svaté vůli a poznávali ve všech životních
okolnostech ruku tvé prozřetelnosti;

Ducha rady, abychom nebloudili v pochybnostech, nýbrž žili
podle tvých pokynů a chodili po přímé cestě;

Ducha síly, abychom tobě zůstali věrni ve štěstí i neštěstí
a pevně odporovali pokušením;

Ducha umění, abychom věděli co nám škodí a co je nám užitečné
a vždy lépe poznávali své povinnosti;

Ducha zbožnosti, aby se naše srdce rozžhavía láskou a pravou
zbožností a v tobě, Bože, našla žádoucí pokoj;

Ducha bázně Boží, abychom vždy měli před očima tebe a nenáviděli
hřích s úcty před tvou Božskou velebností.

Amen.

POD VEDENÍM DUCHA

Prvotním, základním úkolem našeho křesťanského života je nechat se ve všem vést Kristovým Duchem. Nežádá se na nás nějaké napínání sil, nýbrž odevzdanost Božímu vedení. Je to ovšem odevzdanost, která v sobě nemá nic z lenosti nebo netečnosti, jak se obvykle v tomto slově cítí. Znítají se v nás sobecké a neklidné síly - jímž je právě vydána duše, jestliže se jim naše vůle poddá. Nemáme se vést sami, máme být vedeni Kristem.

Kterých cest se musíme chránit a po kterých cestách si máme přát jít, abychom zůstali pod vedením Kristovým? Chceme-li to zjistit, nemůžeme spoléhat jen na jakási vnitřní osvětlení. Existuje totiž život skutečně lidský, na jehož dokonalém modelu můžeme rozjímat, jaké má být naše chování. Je to život samotného Krista. Ten nám svým příkladem ukazuje, co to je život člověka, trvale proniknutý Duchem. Zřejmě se nebude smět tento život hmotně a otrocky napodobit, protože my nemáme ani přesně stejné podmínky ani nemůžeme plnit stejný vnější úkol. Avšak v Kristových činech i v jeho slovech se jeví zásady, které inspirují jeho činnost a hodnocení, kterými se řídí jeho postoje a reakce.

Tyto zásady a hodnocení si musíme osvojit. Čím více to budeme dělat, tím živelněji budeme jednat jako Kristus a tím více budeme pod vedením Ducha Svatého. Tím více budeme v podmínkách, do kterých nás Bůh postavil - další "Kristové", to jest křesťané. Proto pro ty, kdo chtějí prožívat své vtělení do Krista, není rozjímání o evangeliu nějakým dobrovolným cvičením. V evangeliu najdou prostředky, jimiž lze takové sjednocení se s Kristem realizovat.

sv. Bonaventura říká: "Modlit se, svatě jednat a přemýšlet: vyjít z víry v Boha a vrátit se k Bohu činností; vyjít ze svého vědomí, kde září světlo Slova, vrátit se do činnosti a celou spravedlností a pak se vrátit do svého vědomí a mluvit a mluvit s Mistrům o získané zkušenosti, uvažovat, pokračovat ve své úvaze stále dál, stále výš, až kam chce naše touha, až kam On dovozí až k nejvyšší intuici." Mistr neklade mezi: vyšší je klademe sami. "Odhadni si míru sám podle sebe", říká sv. Bernardin Sienský.

Pro františkány je tato cesta zvlášť závazná, protože každá františkánská řehole ukládá život podle evangelia. A podle vzoru sv. Františka z Assisi i podle výzev papežů našeho století, zejména Jana Pavla II., musí tento život žít mezi lidmi, tak jako Kristus. Zcela zvláštní úkol zde připadá františkánům, "žijícím ve světě".

V jakém světě dnes vlastně žijeme? P. Agostino Gemelli, OFM, říká: "Vedle klamu, jak by bylo nepravdivé popírat, ukazuje nám tato společnost i známky náboženského úpadku, známky úpadku mravního a také občanského, že až člověka mrazí. Je pravda: toto zlo nepřevažuje dobro, jež mnozí dále konají; je pravda: počet zlých je velký, ale nestrhává dobré; je pravda: život je pohanský, ale toto novopohanství nedává všechno úsilí o Boha; je pravda: moderní civilizace popírá nadpřirozené, ale nedaří se jí ho docela zbavit. Zkrátka zlo nepřehlásuje dobro. Přecenění přírody, vyvýšení člověka pohrdání dogmatem o dědičném hříchu a duchem nejvyššího Soudce, víra v autonomii ducha a jeho neustálý vývoj jsou jakoby články řetězu bludů, jímž člověk porazil sloupy štěstí a bolesti, na nichž spočívala citová lidská potřeba posmrtného života. A pohltil je vlnou vývoje jako prvky neodlučné, natné a imanentní. Tento řetěz bludů učinil ještě víc a ještě něco horšího uvedl ve znatek rozlišování pravdy a lži, dobra a zla. Jestliže je pravda, co si právě myslíme, jestliže každý čin má v sobě minulou zkušenost a je získáním zkušenosti nové, která v každé době přispívá k rozvoji ducha, pak schází vážný důvod, proč bychom měli cítit lítost: potřeba pokání se ruší myšlenkou, že každý čin má v sobě nebo ve svých důsledcích odměnu nebo trest. Potřeba očistění se oslabuje lichocením, že v pádu je nové poučení a že se člověk povznese výš, když znova začne s lidakostí obcházet. Lidé hřeší a snad se i za to stydí, ale nebojí se hřešit: lidé hřeší, ale považují hřích za integrální, když už ne přímo za nezbytnou součást lidství. Některé hříchy vypadají v jejich očích jako přirozené právo. A některé ctnosti, jako čistota, pokora a laskavost jsou dnes v očích mnohých mrzačením a nespravedlivým odříkáním".

Diagnóza nemoci, jež stihla naši společnost, se dá shrnout do jediné věty: ztráta Boha, nedostatek nadpřirozeného života, vláda bezuzdné přirozenosti. Dnes člověk ohrožuje svou přírodu a tím je blízký sebevraždě.

Tuto komplexní skutečnost si dnes uvědomuje již celá řada lidí: protestují a hledají východisko, hledají pravdu. Ano, řada významných lidí současnosti se poctivě snaží dojít k poznání pravdy a nejednou z nich se to svým způsobem daří.

Zaposlouchejme se do výroků alespoň některých z nich:

Thor Hysverdehl, biolog a antropolog (Futu Miva)

"Ve výstavbě světa, který člověk stvořil, jsem viděl nejen krásu, ale i superinteligenci... Umělec, který tento pohádkový obraz vytvořil a vynálezce, který ho uvedl do pohybu, jistě museli mít nechráněné pomocné zdroje a také ochromnou zábavu z toho. Nezáleží na jménu nebo titulu tohoto génia s tolika schopnostmi, zda se nazývá Allah, Všemohoucí nebo zákon evoluce.. Ani krabi, ani alimáci by nepřehřeli, kdyby jejich aktivitu určovaly meditace a úvahy. Protože však pan mořský alimák nepřehřel, řídí ho pravděpodobně nějaká jiná inteligence. Jestliže ji nazveme instinktem, jedná se o přírodovědu, jestliže ji pojmenujeme Duchem Svatým, jde o náboženství."

Mir. umělec Jan Kuth, akad. malíř: (Čím jsem šil)

"Kým došlo je ani, při tom věčném navracení k jednotlivým obrazům, spíš zneklidňovat než uspokojovat. Spíš kondensovat vědomí ohrožení hodnot a spíš vyzbrojovat sám sebe a snad i diváka, vnitřní silou znášat ten útok ze všech stran, který vede na člověka ponalu končící dvacáté století."

Uchovat si celistvost duše, držet se hodnot pravdy znamená pro me z hlediska mé práce stavět a neustále dostavovat obraz, zanechat na něm i stopy zápasu a bolesti, ale zároveň ho promalovat, aby měl do sebe vhnětenou co největší sílu a pohyb. Ten je vědecky znamením života, který všechno překoná."

Werner Heisenberg, atomový fyzik, nositel Nobelovy ceny:

"Rozvoj atomové fyziky odvedl matematiku od hlavních předpokladů materialistické filosofie. Pokusy dokázaly, že elementární částice nejsou věčné a neměnné. Jsou spíše prostými projevy základních matematických konstrukcí..

Proto pro současnou vědu na počátku byl matematický vzorec a ne hmota!

Poněvadž matematický vzorec je intelektuální pojem, možno říci: Na počátku byl smysl."

Antoine de Saint-Exupéry, letec a spisovatel: (Válečný pilot)

"Skřivili jsme - nemajíc účinnou metodu - od lidstva, které se zakládalo na člověku, k tomu mraveništi, jež se zakládá na souhrnu jedinců."

Co jsme mohli postavit proti náboženství státu nebo nasy? Co se stalo s naším mohutným obrazem člověka, zrozeného z Boha? Je sotva ještě k rozpoznání v tom slovníku, jenž se zcela zbavil své podstaty... Věřím, že má civilizace nazývá láskou k bližnímu obětí povolenou člověku, aby nastolil svou vládu. Lásku k bližnímu je dar daný člověku skrze prostřednost jednotlivce. Ona je základem člověka. Budu bojovat proti každému, kdo bude tvrdit že můj soucit cti prostřednost a kdo popře člověka a uvězní tak jedince navždy v prostřednosti."

Budu bojovat za člověka. Proti jeho nepřítelům. Ale také proti sobě samému

Ještě s větší jasností rozvíjí své úvahy nedávno zemřelý

UDR Jiri Prázek, ČAc., geofyzik, prac.Ča. akademie věd:

"Biologický vývoj, který probíhal sám, bez příjích Božích zásahů, ale pod vedením, aby vyšlo to, co tvoří život, narazí v jednom místě narůstání života na řádově novou skutečnost, která se vymyká příčinnosti všech předchozích činitelů a fyzikálních podmínek: REFLEXE."

Myšlení, vědomí, svoboda rozhodování a jednání nezávisle na předchozích činitelích, je prvek zcela jiného řádu, než všechno to před tím. Naproti nezapadá do vývojové souvislosti. Je to prvek podivný."

Je to něco takového, jako když v konzervě, označené štítkem "Hovší na šampionech", najdeš žiletku. Je ti to jasné: tohle nemá původ ani v masě, ani v šampionech, ani v troubě, kde se to peklo a vařilo. Prostě: někdo to tam vložil!

Člověk se svojí schopností reflexe je ve vývoji života prvek podivný. Každý nový prvek vývoje zapadá do řady předchozích prvků tak, že to klapne. Mělo by to ve vývoji klapat i s člověkem. Jenže s lidmi to neklapá!

Člověk je jiný než spontánní vývoj. Ve vývoji je přece všechno zákonité alespoň nějak. Člověk je však mezera v zákonitosti, průlom, přerušeni, protože si člověk může dělat, co chce! A člověk si dělá co chce a proto to neklapne.

Či to s lidmi klapne?

Člověk je někdo jiný, než vývoj. Člověk je osoba. Je někdo. Je svobodný. Může se rozhodovat. A to vývoj nemůže. Vývoj nemohl dát člověku jeho já!

Dejme tomu, že by si člověk myslel, právě proto, že je svobodný, a že si to myslet může, že život vznikl neřízeným vývojem, samovolnou, optimálních možností, prostě náhodou.

Jiný člověk, protože je také svobodný a také si může myslet co chce, by si řekl: Přírodovědci říkají, že z kvadrilionu možností vychází jedna, kterou vzniká život a na kterou navazuje to další. Zdá se mi maximálně nepravděpodobné, že by z tak nepředstavitelného množství možností, souvislostí a příčin vyšla ta pravá možnost pouhou náhodou. Zdá se mi maximálně pravděpodobné, že celou akci řídí ke smysluplnému výsledku činitel, který je původcem všech možností, souvislostí a příčin.

A ty, protože jsi také člověk a také jsi svobodný, si můžeš myslet: Proc se nenechá Bůh zjistit matematicko-vědecky a bez opačných možností, když jeho existence je tak klíčovým místem a je kvůli tomu mezi lidmi tolik nevole? Proč nelze Pána prokázat kosmickou sondou, vyslanou do hlubin vesmíru nebo laserovým paprskem, vedeným do nitra atomu? Proč na Boží bytí nenarazilo ani jedno ani druhé? Kosmická loď a laser objeví tolik jiných věcí, ale ne Boha.

To je právě to! Protože Bůh není ani v atomu, ani ve vesmíru, nýbrž mimo a nad! Protože Bůh je Někdo! Protože Bůh není něco!

Bůh se skrývá ve svém díle tak nějak, jako se skrývá malíř na konci svého štětce. Malíř není ve štětci, ani není v barvě a barva neví, co vyjadřuje. Právě tak atom uhlíku, ať je v hornině nebo v srdeční tkáni neví, kde je a co vyjadřuje. Byl tam naorganizován. Jako byla barva nanesena na docela určité místo plátna a v docela určité intenzitě a tvaru aniž ví, že vyjadřuje písek na Rubensově sv. Augustinovi na mořském břehu nebo slzu v oku sv. Františka od Quido Renniho, nebo lilii v ruce anděla na Zrzavého kouzelná Zvěstování.

Barva se může vrátit setřením do svého bezvýznamu a ztratit účast v organizaci právě tak, jako uhlík, vyloučený z organismu. Ani barva, ani uhlík nevědí, co se s nimi stalo.

Bůh, původce našeho já, je skrytý. Chce být hledán. Hraje si s námi na schovávanou. Ničí za sebou zjevné stopy, aby nebylo vidět, kudy chodí. Když se vylíhne kuřátko, není už vejce. Když je kukla, není už housenka. Když vylétí motýl, není už kukla. Původce života není možné vložit do zkumavky, ani ho sevřít do rovnice, jako do svěrací kazajky. A přece je možné ho poznat: se způsobu práce. Právě tak, jako poznáš malíře z díla i když se na obraz nepoděpsal. Bůh není zjevný přímo.

Při uznání jeho existence musí přijít ke slovu svobodná volba člověka v ochranné atmosféře milosti. Uznání Boha jako Původce musí být svobodné a dobrovolné, ať už mu předcházelo mačednictví, studia nebo prost setkání s Ním."

Takto bychom mohli pokračovat v citátech ještě dlouho. Uvedme si na závěr ještě Karla Capka : (Krakatit)

"Stařík hlasitě sákal ze svého hrnčeka. "Tak se podívej", řekl, aby něco zamluvil," co já tu mám namalováno." Podal mu svůj hrnček; byla na něm kotva, srdce a kříž." To je víra, láska a naděje. Tak už neplač." Stál tiše nad ohněm s rukama sepjatýma. "Milý, milý", mluvil tiše, "už neuděláš to nejvyšší a nevydáš všechno. Chtěl jsi se roztrhnout svou silou; a zůstaneš celý a nepasíš svět ani jej nerozbiješ. Mnoho v tobě zůstane zavřeno jako v kamenní ohni; tak dobrá, je to obětováno. Chtěl jsi dělat příliš velké věci a budeš dělat věci malé. Tak je to dobře."

Prokop klečel před ohněm a netroufal si zvednout oči; věděl nyní, že k němu mluví Bůh Otec.

"Tak je to dobře", šeptal.

"Tak je to dobře. Uděláš věci dobré lidem. Kdo myslí na nejvyšší, odvrátí oči od lidí. Za to jim budeš sloužit."

"Tak je to dobře," vydechl Prokop na kolenu."

Uvedené příklady ukazují, že skutečně žijeme ve vanutí Ducha, Ducha pravdy a života.

Opravdu konečným a trvalým vítězem je život, ne smrt!

Opravdu konečným a trvalým vítězem je pravda, ne lež!

Opravdu konečným a trvalým vítězem je dobro, ne zlo!

Opravdu konečným a trvalým vítězem je Kristus a Jeho církev,
ne Jeho nepřátelé!

- Pane, prosím, nedej nic na to, že hručím. Je to jen na povrchu,
v hloubi duše cítím jinak. Vždyť přece víš, Pane: ke komu bych šel?

- Což o to, já to vím, jen jestli to víš také ty!

D E N N Á V R A T U

(Podrobný návod k měsíční obnově ducha)

Den obnovy ducha konáme proto, abychom věnovali zvláštní pozornost stavu své duše, zda postupujeme k Bohu nebo jdeme zpět. Stav se pozná hlavně podle věrnosti v modlitbách - hlavně vnitřní modlitbě - ve svých předsevzetích a konečně podle toho, jestli se člověku stává ctnost a sebezápor snadnějším nebo ne. Den obnovy ducha, obvyklý u kněží a řeholníků, přináší veliký užitek každému křesťanu.

Proto uvádíme podrobný návod:

Měsíční obnova ducha začíná večer, trvá celý příští den a končí třetí den ráno sv. přijímáním.

Účelem je:

- 1) Poznat, zda jsme v uplynulém měsíci pokročili nebo naopak ustoupili ve svém duchovním životě. Snahou tedy musí být ne poznat nějaký jednotlivý hřích, ale celkový stav a směr našeho života.
- 2) Obnovit předsevzetí a horlivost.
- 3) Zničit chyby o ravnou lítostí.
- 4) Předsevzt si, v čem se chceme polepšit.
- 5) Vyzpovídat se ze všeho.
- 6) Zadostiučinění.

Způsob provádění duchovní obnovy:

- 1) Častěji rozjímaním obnovit horlivost.
- 2) Obžerstvit ducha tím, že se více věnujeme duchovní četbě.
- 3) Zpytováním svědomí poznat stav duše. Při tom nejde tolik o jednotlivé hříchy, ale spíše o jejich příčiny a kořeny, t.j. zvyky, vášně a náklonnosti.
- 4) Očistit duši lítostí a sv.zpovědí.
- 5) Posilnit ji sv.přijímáním.

Zpytování svědomí:

- 1) Jak pozorně jsem se snažil vykořenit svou vlastní chybu? Zpytoval jsem denně svědomí o této chybě? Používal jsem prostředky proti ní? Odstranil jsem překážku? Polepšil jsem se v ní?
- 2) Splnil jsem všechna svá předsevzetí, která jsem udělal při poslední obnově? Proč ne?
- 3) Jakých nových hříchů jsem se dopustil?
- 4) Jakou novou chybu jsem si navykl?
- 5) Učinil jsem pokrok v některých ctnostech?
- 6) Která větší pokušení jsem měl? Zvítězil jsem?
- 7) Dopouštěl jsem se dobrovolně lehkých hříchů? Kterých? Proč? Nenáviděl jsem hřích?
- 8) Modlitba: Jak jsem rozjímal? Spal jsem při rozjímaní? Zabýval jsem se dobrovolně nebo z nedbalosti jinými myšlenkami? Jaký užitek z rozjímaní? Rozjímaním již lépe? Pozoruji již nějaký užitek? Osvícení? Modlím se rád? Vytrval jsem ve vnitřní modlitbě, i když jsem cítil nechut nebo odpor?
- 9) Zpytování svědomí: a/ zvláštní: jak pečlivě jsem si zvolil určitou chybu, abych ji odstranil?
b/ obecné: jedním věrně a přechně, mívám opravdová předsevzetí?
- 10) Sv.zpověď: S jakou opravdovostí přistupuji ke sv.zpovědi? Zpytuji pečlivě své svědomí? Vyznávám se stále lhostejně snad z těch hříchů? Mám opravdová předsevzetí? Jsou mé zpovědi platné? Mám-li stále tytéž všední hříchy, snažím se, aby alespoň jeden od ječné zpovědi k druhé ubyl?
- 11) Sv.přijímání:
S jakou zbožností přistupuji ke stolu Páně? S jakou vírou? S čistotou srdce? Připravuji se? S jakou úctou děkuji? Vynechal jsem někdy tento důležitý prostředek k pokroku bez důvodů?
- 12) Duchovní četba:
Čtu denně? Čtu raději knihy duchovní nebo světské? Poznámávám si různé myšlenky, osvícení?
- 13) Chudoba: Jsem spokojen s věcmi, které dostávám? Užívám peníze nebo po nich toužím? Protestuji proti nedostatku? Prohlédl jsem si své věci, zda v nich není něco zbytečného?
- 14) Čistota: Jsem ostražitý v četbě, myšlení, jednání, žádostech, pohledech, styku, společenské zábavě? Nejsm v nějakém nebezpečí?
- 15) Plním ochotně a bez odkladu své úkoly a povinnosti nebo protestuji?
- 16) Pracuji svědomitě a s dobrým úmyslem?
- 17) Soustředěnost ducha: Mám rád hlučné zábavy? Konám pravidelně hodinové modlitby? - Mluvím dlouho a zbytečně? Mám rád dlouhé rozhovory? Starám se o cizí záležitosti? Mluvím o nich?
- 18) Vyhýbám se věci, která mi může být příčinou ke hříchu? Pokud mám takovou věc (ale i osobu), musím ji ihned odstranit (přerušit a ní styky)!
- 19) Co je mi nejnebezpečnější? Pýcha? Vlašnost? Sobectví? Necitelnost? Vzpurnost, požívačnost, tvrdost? Roztržitost, povídavost, nedbalost? Špatný úmysl? atd.
- 20) Cvičím se v sebezapírání? Umrtvuji se?
- 21) V čem jsem se polepšil a v čem zhoršil? Jsem lepší, než na počátku svého duchovního života? Jaké předsevzetí si mám nyní zvolit?
- 22) Jak zachovávám vnější skromnost a život podle evangelia?
- 23) Nemám vůči některému člověku odpor nebo nenávisť?

Pokyny:

- 1) Prodluž duchovní čtení.
- 2) Poznámnej si předsevzetí.
- 3) Vykonej upřímnou měsíční zpověď.
- 4) Porad se se zpovědníkem, zeptej se, co je podle jeho názoru příčinou tvého malého pokroku, zda se dobře modlíš? Požádej o souhlas a posvěcení na svá předsevzetí a umrtvování.

- 5) Častěji navštěvuj Nejsvětější svátost.
- 6) Závěr: Vroucí pokorná modlitba k Nejsvětějšímu Srdeci Páně, nejblahošlavenější Panně Marii, prosba o požehnání, osvětlení a pomoc k sv. patronu, Anđělu strážnému a po sv. přijímání obnovení slibů a zasvěcení Božskému Srdeci Páně a služby Panně Marii.

V š e u p ř í m ě !

(Zpracování podle článku Dr.J.ov.Urbana z r.1933)

Český misionář mezi nemocnými - P. Jáchym a PhDr. Jáchym Procházka, OFM.

12. května letošního roku se dožil náš Otec Jáchym osmdesáti let. Narodil se v r. 1902 v Čitolibech u Loun a so sexty studoval v Praze na Malostranském gymnasiu. R. 1920 přerušil studia a vstoupil do noviciátu české františkánské provincie sv. Václava v Moravské Třebové, kde složil své první sliby 2. 10. 1921. Potom studoval až do maturity na gymnaziu tyrolské františkánské provincie v Salzburgu absolvoval jeden ročník filozofie.

Po návratu do vlasti vystudoval bohosloveckou fakultu Karlovy univerzity v Praze a 4. 7. 1926 byl vysvěcen na kněze. Působil krátce v Kadani Kroměříží a v Praze. Při tom studoval na filosofické fakultě univerzity v Brně, kde získal doktorát filozofie. R. 1934 byl vyslán jako oficiální delegát katolického tiskařského sv. Václava v Moravské Třebové, kde složil své první sliby 2. 10. 1921. Potom studoval až do maturity na gymnaziu tyrolské františkánské provincie v Salzburgu absolvoval jeden ročník filozofie.

Po návratu do vlasti vystudoval bohosloveckou fakultu Karlovy univerzity v Praze a 4. 7. 1926 byl vysvěcen na kněze. Působil krátce v Kadani Kroměříží a v Praze. Při tom studoval na filosofické fakultě univerzity v Brně, kde získal doktorát filozofie. R. 1934 byl vyslán jako oficiální delegát katolického tiskařského sv. Václava v Moravské Třebové, kde složil své první sliby 2. 10. 1921. Potom studoval až do maturity na gymnaziu tyrolské františkánské provincie v Salzburgu absolvoval jeden ročník filozofie.

13. 12. 1935 se vrátil do vlasti, konal mnoho přednášek a diapozitivů o svém působení mezi Čechy a Slováky v Jižní Americe, vydal obažhlé číslo ročenky Přítel františkánských misí a uveřejnil celou řadu článků v různých časopisech. Při tom složil třetí rigorosum na theologické fakultě KU a byl v červnu 1936 promován na doktora theologie.

20. 5. 1937 odjíždí jako krajanový misionář spolu s sv. Rafaela do Argentiny. Tam převzal duchovní správu a péči o 30 tis. krajanů, za nimiž jezdil a pro něž konal bohoslužby a udílel svaté svátosti. Jeden rok také přednášel bohosloví na theologickém učilišti františkánského řádu v San Antonio de Padua. R. 1939 za ním přijel další český františkán O. Pavel Maráček, kterému bylo tehdy již 55 roků a měl zkušenosti z působení u krajanů v Buzunsku. Místní biskup přidělil těmto českým františkánům faru v Glew, odkud vyjížděli na své apoštolské cesty ke krajanům. R. 1941 byl O. P. vel. požádán, aby přeč. přednášky zastoupil kaplana v sanatoriu pro nemocné a po svém návratu vylíčil O. Jáchymovi tamní situaci.

Sanatorium bylo založeno teprve r. 1930. Jelikož se pan kaplan z dovolené do sanatoria už nevrátil, dojížděl tam na výpomoc O. Jáchym a O. Pavel převzal celou péči o krajanů a faru. R. 1941 byl O. Jáchym jmenován od biskupa kaplanem v sanatoriu "Sommer" a byl mu vyměřen státní plat. 30. 6. 1943 se nastěhoval do sanatoria trvale a žije tam dodnes. Tehdy tam bylo 348 nemocných, R. 1964 už jich bylo 800. Mnozí už byli vyléčeni a byli by se mohli vrátit domů, ale neměli kam jít a tak zůstali v ústavu. Časem tam byli přijati i nemocní kněží a dva biskupové. Ti pak vyponáhali O. Jáchymovi v duchovní péči o nemocné. Když zemřeli, zůsta od r. 1967 O. Jáchym na všechno sám.

Sanatorium Sommer leží asi 90 km od Buenos Aires a patří k městu General Rodríguez, od něhož je vzdáleno asi 15 km. V té době se všichni lidé velice báli nákazy a proto ztratil O. Jáchym, mezi mnoha lidmi velice oblíbený, skoro všechny přátele. Začali se mu vyhýbat. Sanatorium mělo tehdy asi 10 pavilonů pro nemocné. Kuchyně pro nemocné byla přísně oddělena od kuchyně pro personál. Sanatorium má vlastní elektrárnu i vodárnu. Má i svůj hřbitov. Bylo vybudováno v polích, daleko od města. Teprve O. Jáchym tam začal vyozarovat stromy, aby měli nemocní za strašných večer trochu stínu. Hlavně se však staral o nemocné nejen po stránce duchovní, ale i o zlepšení jejich celkové situace. O. Jáchym jezdil džípem někdy i dvakrát za den až do Buenos Aires, aby obstarával potřebné věci pro nemocné, vyřizoval vztahy příbuzným a známým. Nemocné neměl ve svém autě vozit, ale občas tentokráte zákaz porušil, aby umožnil setkání pacienta s příbuznými. Každou sobotu pořádal na některém pavilonu společenskou zábavu. Měl sv. sloužil denně odpoledne v kapli pro nemocné a pro ty, kteří se nemohli zúčastnit z důvodů nemocnosti, sloužil druhou mši sv. na některém pavilonu. V neděli mival v prvních letech i tři mše sv., protože vyponáhali ještě ve vzdáleném ústavu pro tuberkulózu, někdy pak i v samotném městě General

Rodríguez.

O.Jáchym učil nemocné vařit, sehnal jím pračky, ledničky, přikrývky, potraviny. Za ta léta vystřídal tři mípy. Zprvu jezdil bez řidičského průkazu. Když byl kontrolován, řekl jen, že má zařádný o vůdčí list a že je ze sanatoria Sommer. To působilo tak, že ho okamžitě propustili bez pokuty. O.Jáchym nastudoval s nemocnými i divadelní představení a jiné kulturní podniky. Za to ho měli pacienti velice rádi. On však odmítal všechny díky. Při jednom představení ho přemluvili, aby sešel po hře na jeviště, ale nešťastně spadl do nápoděbní budky a poranil si nohu. Měl jí pak v sádře tři týdny. Jinak byl za celá ta léta nemocný jen málokdy. Svědčí o tom jeho denní podpis v intenzní knize. Až v poslední době dvakrát vyneschal. Jednou ho našli v jeho pokoji v bezvědomí a byl pak krátce nemocen. Lékaři ho proto důkladně prohlédli a zjistili žaludeční neurosu a kornatění cív. Léky většinou nebral. Teprve při návštěvě G.Simona na podzim 1980 si dal říci a užívá léky.

R.1946 za ním přijela jeho maminka z vlasti a byla u něho až do své smrti 15.4.1964. R.1956 přijela za ním i jeho teta, misionářka z kongregace mariánských sester sv.Františka, která odjela r.1916 z Prahy do misí v Číně. Tak se po 40 letech sešly obě rodné sestry u O.Jáchyma. Teta misionářka zemřela pak na první pátek v červenci 1966.

R.1966 věnoval Rotary Club v Buenos Aires O.Jáchymovi pergamenový diplom, podepsaný všemi členy, jako dík za třicetiletou práci v sanatoriu Sommer. R.1980, kdy se slavilo padesátileté jubileum od založení sanatoria, byla O.Jáchymovi udělena zlatá medaile s jeho jménem od ministerstva zdravotnictví. Na slavnostní schůzi do Buenos Aires však O.Jáchym nejel a tak mu medaili přivezly řeholní sestry, které také byly vyznamenány medailí.

R.1954 za Peronovy revoluce převezla policie O.Jáchyma jako cizince na komisařství. Když se to v sanatoriu rozšířilo, shromáždili se malomocní, že si pro něho půjdou. Jakmile se to komisař dozvěděl, ihned ho propustil, aby se mohl vrátit ke svým nemocným. Jeho zajištění trvalo jen 12 minut. Od té doby se už o něho policie nestarala. Situace se v sanatoriu velice změnila. Nemocní mohou vycházet ven, jak se jim líbí, mezi z nich mají vlastní auto, přijímají návštěvy, neboť podle dnešních výzkumů lékařské vědy není lepra už tak nakažlivá a v počátečním stadiu je zcela vyléčitelná. Práce mezi nemocnými je však za těchto okolností značně stížená. V sanatoriu je nyní i evangelická kaple. O.Jáchym už několik let nemůže pro stáří řídit auto a tak jeho izolace je stále větší. Stěží se sám dostane ke svátosti smíření. Proto návštěva O.Simona u příležitosti jeho 60.výročí řeholních slibů byla pro něho velkým svátkem. K tomuto výročí mu poslal i generální ministr františkánského řádu O.M John Vaughn blahopřání a poděkování za jeho obětavou činnost mezi malomocnými.

Na závěr úryvek z dopisu O.Jáchyma ze dne 28.srpna 1967:

"Ani nevíte, jak pomáhá modlitba nemocných; vždy je vybízím, aby je konali za naši roztoušenou rodinu."

I my mu za jeho obětavou práci a krásný příklad děkujeme a přejeme mu hodně síly a Božího požehnání do dalších roků.

Československo

Ve středu sv.týdne byl vynesena rozsudek u Okresního soudu v Lábarci nad dvěma františkány, P.J.Bártou a P.MUDr L.Trojanem. Ačkoliv prokurátor navrhoval podmíněné tresty, byl P.Bárta odsouzen k trestu 18 měsíců nepodmínečně a P.Trojan na 10 měsíců s podmínkou na tři roky.

Návštěva Sv. Otce v Antonianum (univerzita OFM v Římě)

V sobotu 16.1.1982 navštívil Sv. Otec Antonianum a prožil mezi františkánskými profesory a studenty krásné odpoledne, které se prodloužilo až přes večeri. Při té příležitosti řekl Sv. Otec m.j.:

"Kéž sv. František oduševňuje i nás a i nám pomáhá. Dante ho líčí jako "slunce, které se narodilo světu". František vždy zvláště okouzloval, jak v církvi tak i mimo ni, svým optimistickým světonáhledem, svou láskou k tvorům, svým rozhodnutím se pro cizdobu, kterou označoval jako "Paní". František měl dokonalou lásku k Bohu, která ho zcela přikláníla k Bohu a ve které hleděl na Boha jako na "naši naději". R.1573 řekl papež Pavel VI. vaší generální kapitule: "Buďte v dnešním světě uchovateli naděje!" Já sám jsem generální kapitule r.1979 řekl, že máte být heraldy Krista, Vykupitele lidí, středu našeho kosmu a našich dějin. Naděje vychází z víry. Naše doba je velice chudá na naději. Strach před smrtí - v její rozličné podobě - ohrožuje lásku k životu. Kéž františkánský řád pomůže zaplnit nedostatek naděje poselstvem sv. FX Františka!"

Rocková opera o sv. Františkovi

K jubilejnímu roku sv. Františka složil španělský františkán P. José María García Laboretto operu o sv. Františkovi. Premiéra byla nadšeně přijata. Jeden hudební kritik prohlásil: "Toto dílo bylo napsáno s vřelostí srdce. Dává nám skutečně možnost prožít pocity mladého Františka."

Tématem generálního shromáždění světských františků je :

"Vedoucí, oduševňovatel a účastník Bratrstva." Shromáždění se koná od 22. do 30. září t.r. v Římě. V téže době bude mezinárodní kongres na téma: "František, známení naděje."

Františkánská životní cesta přitahuje mladé lidi do Assisi

Na úpatí hory Subasio u Assisi zorganizoval italský františkán Bernardin Greco originální oslavu 800.výročí narození sv. Františka : spolu s 30-tiletým kakušanem Herbertem, zahradníkem od Baden-see, upravili starý venkovský objekt (původně malý klášter) v San Masseo na místo, které přitahuje mládež z celé Evropy.

Mladí lidé, pokud se podrobí stanoveným pravidlům, zde mohou zůstat libovolně dlouho. Den je vyplněn těžkou prací, modlitbami, meditacemi a askézí podobně, jako trávil své dny sv. František. Strava i ubytování jsou velice prosté, k dispozici je stará románská kaple s oltářem uprostřed.

Místo je obklopeno zelení, květy, jsou zde domácí zvířata jako ovce, kachny a jiné, které obklopovaly i sv. Františka. Lidé ze San Masseo málo odpočívají a mnoho pracují.

Při tomto pořádku zjišťují mladí lidé již po několika dnech, že je skutečně možné žít jinak, než znají: v modlitbě, práci, tichu a tvořivosti, ve společenství a vzájemné spoluodpovědnosti.

Františkánská pouť do Drážďan

Ve dnech 14.-16.května t.r. se konala v Drážďanech pouť za účasti členů všech tří františkánských řádů i františkánské mládeže z NDR. Poutě byla uspořádána v rámci oslav 800. výročí narození sv. Františka. Hlavními akcemi v rámci této oslavy byla poutě do Königsteinu a pontifikální mše sv. v drážďanské katedrále.

Svatořečení P. Kolbeho

Podle oznámení generálního představeného minoritů, P. Vitala Bomarco, bude dne 10. října prohlášen minorita P. Maximilian Kolbe za svatého.

Svatořečení vyhlásí Jan Pavel II. na základě žádosti polských a německých biskupů. Svatořečení bude přítomen také Polák Franciszek Gajowniczek, jezuita P. Kolbe zachránil dne 14. srpna 1941 život v jeho 47 letech jako otci rodiny, když za něj podstoupil smrt v koncentračním táboře.

Arabské státy

V čele apoštolského vikariátu Arabie, největšího na světě, je již od r. 1975 kapucín Magr. Bernardo Gremoli, tit. biskup z Masuccaby. Vikariát zahrnuje 13 států arabských emirátů o celkové rozloze území 2 931 458 km2. Na této rozloze žije 180 tis. katolíků, mezi nimiž pracuje 26 duchovních a 77 sester. Jsou činní i ve školství a zdravotnictví.

Holandsko

Po deseti letech byli vyvěšeni v Holandsku 4 noví světitelští biskupové. Jedním z nich je P. prof. Dr Johannes Antonius de Kok, OFM, z Utrechtu. P. de Kok bude spolu s generálním vikářem pomáhat utrechtakému arcibiskupovi, kard. Willebrandtovi, který je značně zaneprázdněn výkonem funkce předsedy sekretariátu pro jednotu křesťanů v papežské kúrii.

Muži 141 sv. Františka v NDR

V mnoha městech NDR se pravidelně měsíčně scházejí členové tzv. "Františkánského společenství" - terciáři. Scházejí se také na společné víkendy a exercicie. Věnují péči i mládeži, mezi níž vzniklo v r. 1976 hnutí tzv. T-kroužků. Toto hnutí, které vzniklo v Halle, se do dnešního dne rozšířilo do řady dalších míst v NDR. Jeho příslušníci se označují františkovým křížem T (tau), zdraví se pozdravem "Pokoj a spása" a scházejí se ke společným modlitbám, slaví společně mše sv., společně diskutují, zpívají a obnovují si správné františkánské zaněření.

X X X X X X X X X X X X X X X X X X X

Pane, ty jsi slíbil, že pošleš Ducha pravdy, aby o tobě vydával svědectví, sešli Ducha, aby z nás učinil věrné svědky.

X X X X X X X X X X X X X X X X X X X